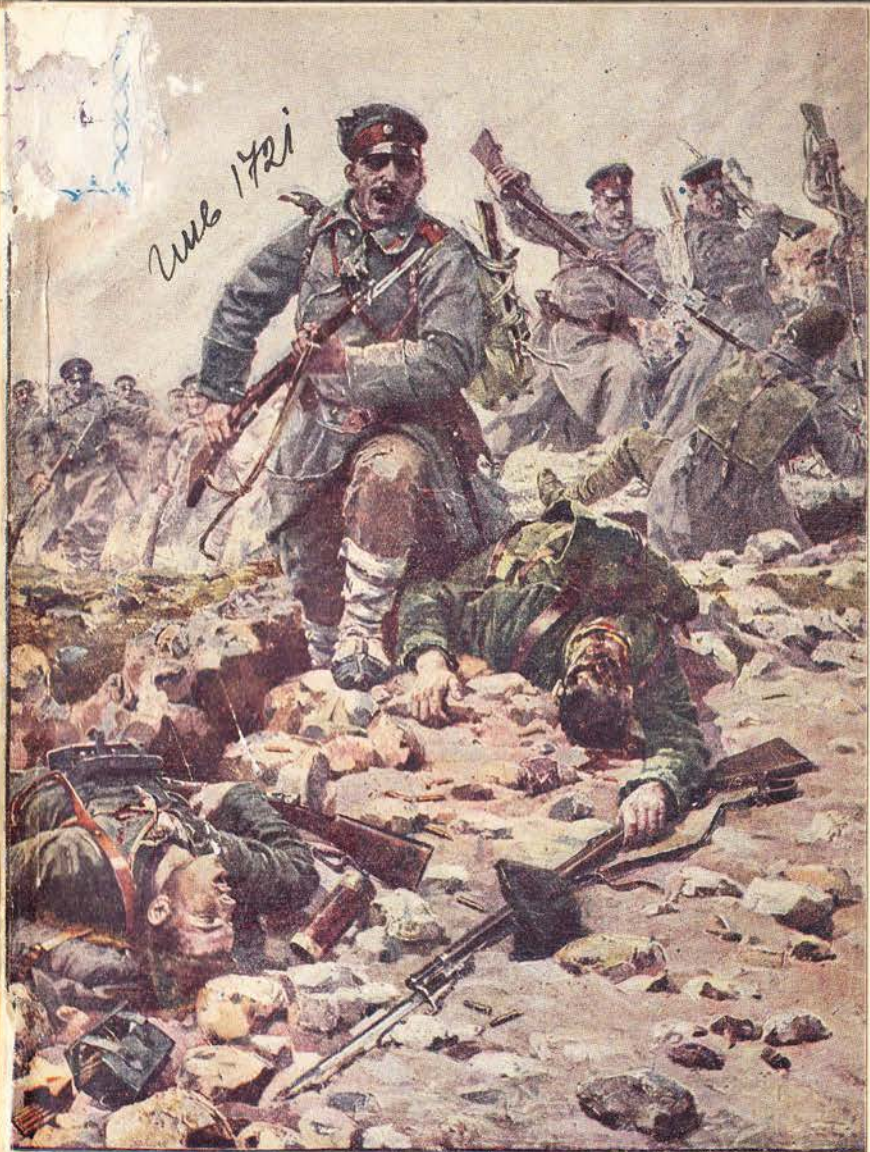

14121
1545/11

1941
24

май 1921

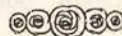
БЪЛГАРСКИЯТЪ ВОЙНИКЪ

IV 2

II A / 28

БЪЛГАРСКИЯТЪ = ВОЙНИКЪ =

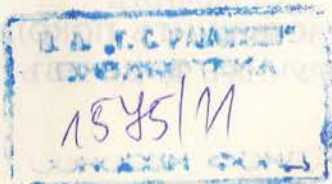
СТЪКМИЛЪ
ЗА ПОДРАСТВАЩИТЪ ПОКОЛЕНИЯ
ПОРУЧИКЪ Д. ДЕЧЕВЪ

СОФИЯ
Печатница на Армейския военно-издателски фондъ
1934

I 421

ВЪШИНЪ
= ВОЙНА

Картината „Атака“, е отъ покойния воененъ художникъ проф. Ярославъ Вѣшинъ.

На неговитѣ близки изказвамъ моята сърдечна благодарностъ за разрешението имъ да бже репродуцирана върху корицитѣ на настоящата книжка.

За тѣзи, които записаха съ кръвта си имената: Шипка, Сливница, Лозенградъ, Одринъ, Калиманци, Мутраканъ, Каймакъ-Чаланъ, Кенали, Завоя на Черна, Доѳранъ и много други...

За тѣхъ и тѣхнитѣ потомци!

За всички тѣзи, които съ желѣзо и кръвь чертаха и ще дочертаятъ границитѣ на обединена България, граници, които ще включатъ повече въздухъ и свобода, повече подслонъ и спокоенъ животъ на нашия народъ, който отъ вѣкове живѣе въ мъжки, страдания и слава.

Въ тази малка книжка, азъ ще се помѣча да опиша българския войникъ, въ този си видъ, съ тия си качества, съ които се прояви той презъ последнитѣ войни, които българскиятъ народъ води за своето национално обединение. Въ време на война всички черти отъ характера на личността напълно и ясно се проявяватъ и следователно разкриватъ широко поле за психологически наблюдения.

Ако малко се поровимъ между страницитѣ на нашата военна история, предъ насъ ще изпъкнатъ съ всичкия си блѣсъкъ войнитѣ, които нашия народъ води. Тѣ изпъкватъ предъ насъ, не само като велико изпитание, като трудъ, жертви, национални, покрусени на цѣлъ единъ народъ, но и като голѣмъ, безкрайно голѣмъ нанизъ отъ героизъмъ, и победни дѣла, чието величие и слава преминаха и се разнесоха далечъ, далечъ, задъ предѣлитѣ на нашата малка страна.

Запитваме се: съ какво бѣ пълна скромната сжкровищница на скжпото чадо на тоя измжченъ народъ — българския войникъ? Кое го окриля, кое го импулсирва, кое му дава право да успорва първенството на богато въоръжения, снабденъ и облеченъ европейски войникъ?

Вмѣсто отговоръ нека го проследимъ, нека тръгнемъ по стжпкитѣ на тая скромна фигура, отъ родната му стрѣха до казармата, а отъ тамъ по пжтя на славата, вихъра на бой, до тихата почивка.

Роденъ на рогозката до огнището, или на кѣра, завитъ съ конопени пеленки или съ грубата вълнена престилка на майка си, докато проходи той е или на нейния грѣбъ навсѣкжде по полето, или въ

люлката подъ оръшакъ. Едва стъпилъ на краката си, води вакло стадо на тучна паша и кже се въ селската бара. Като юноша, ние го виждаме какъ бавно крачи следъ тежко орало, пригърбенъ надъ него, или гори подъ палящитѣ лъчи на юлското слънце, презъ време на жетва. Зиме съче дърва въ гората, лѣте вършѣ на хармана. Спи на открито и диша чистъ въздухъ. Яде черенъ хлѣбъ съ лукъ, сирене, пиперки, домати, а месо само на голѣми Божии празници.

Ето го войникъ, силенъ, здравъ и не претенциозенъ. За него коравото но чисто и спретнато войнишко лѣгло е разкошъ, а лютивата войнишка чорба — вкусенъ обѣдъ. Не го мжчатъ нито продължителни движения, нито неудобства, нито студъ и жега.

Отъ буря, виялици и проливни дъждове не се плаши. Нощемъ не го стрѣскаатъ сѣнкитѣ на върбитѣ, голѣмитѣ камъни край пѣтя, воя на звѣра, бучението на рѣката, шумоленето на гората; всичко това му е близко, родно и скъпо А това създава спокоенъ войникъ, съ здрави нерви, смѣлъ, годенъ за движения и бой на всѣко мѣсто и въ всѣко време.

Поколението, което води въоръжената борба за освобождението и обединението на цѣлокупния български народъ, бѣ родено въ навечерието на Руско-турската война или непосредствено следъ нея. Закърмено бѣ въ времето, когато потоци кърви заливаха българската земя, когато горѣха градове и села, когато бѣгаха къмъ Балкана майки съ пеленачета на грѣбъ, за да ги спасятъ отъ острия ятаганъ на башибозука.

Завие ли буря, падне ли грѣмъ, засвири ли вѣтрѣ въ огнището, скръцне ли портата, малкитѣ

немирници изтрѣпватъ отъ ужасъ, притискатъ се къмъ скута на майка си и пицятъ: „Турци!“.

Пѣсенъта, съ която ги приспиваха въ люлкитѣ, приказкитѣ, които имъ разправяше сладкодумната имъ баба, бѣха все за турци, за храбри войводи за красиви байраци.

Като невръстни деца, единственото на което обичаха най-много да играятъ то бѣ на „битка“. Босоногитѣ хлапаци отъ горната и долната махали, въоръжени съ камъни, прашки и криваци, съ ожесточение се нападаха единъ други и боя завършваше съ нѣколко счупени глави. Непосрѣдствено следъ освобождението, цѣлата наша литература и едва зараждащия се театъръ, пишеха и изнасяха само турскитѣ звѣрства, подвизитѣ на безсмъртнитѣ великани: Левски, Ботевъ, х. Димитръ, Караджата и др. Въ печата ежедневно се изнасяха турскитѣ безчинства, вършени въ Македония и се апелирваше къмъ заспалата съвестъ на Европа. Всѣки чуваше воплитѣ, които идваха отъ Тракия и Македония, всѣки виждаше безкрайнитѣ върволици отъ прокудени старци, жени и деца, дошли да намѣрятъ подслонъ въ свободна България.

Въ всички тия пѣсни, приказки, борби и неволи крепнеше българскиятъ духъ, кипѣше мѣстятъ въ младитѣ души и се поставаше сигурния залогъ за бждещи победи.

Съ този високъ духъ младежитѣ постъпваха въ казармата. Тукъ макаръ и да се сблъскаха съ тежки учения и желѣзна дисциплина, службата за Родината бѣ гордостъ за тѣхъ. Въ казармата разбраха тѣ, че въ недалечното минало сж ни ограбвали близки и далечни народи, че сега голѣма частъ отъ бащинитѣ ни имоти, нашето законно наследство, сж още въ чужди рѣце. Опитното око на началника, забелязваше какъ непренудено у тѣхъ ра-